Ч. 88. Неділя 21 цьвітня (4 мая) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма принимають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Мадярска нетерпимість. — З Росиї. — Подорож італіяньского короля.)

При дискусиї над буджетом міністерства судівництва в угорскім соймі, словацкий посол Весоловский викликав страшну бурю соймової більшости, бо мав відвагу виступити против брутальної мадяризациї свого народу. Весоловский говорив дуже оглядно і умірковано, але і сим обурив до живого мадярску більшість. „Проста справедливість, — мовив бесідник, — вимагає, аби бодай вироки доручувано Словакам в їх матерній мові. Домагаю ся того не лиш яко репрезентант Словаків, але також зі становища угорского патріота, бо таке увзгляднене прав словацкого народу скріпило би єго звязь з угорскою монархією, піднесло би чувство побратимства народів і запевнило би національний спокій“. Ся промова обурила мадярских послів. Оден з них, посол Краснай заявив, що о зміні языкового закона не може бути бесіди. Всі нациї Угорщини тішать ся широкою національною свободою, але повинні знати, що о їх рівноправности з угорским народом не може бути бесіди. Минувшість вже не верне ся, і з тим Словаки мусять помирити ся. Спровокований сею бесідою Весоловский промовив ще раз, і заявив, що нема закона, котрого не можна би змінити. Коли Краснай каже, що в Угорщині нема національного питаня, то тим ударив в лице всі немадярскі елементи, а ті немадярскі елементи становлять більшість населеня Угорщини“. Ті слова викликали страшну бурю. Мадярскі посли кричать: „Се зрада краю! Чогось подібного не вільно говорити в мадярскім парляменті!“ Посол Весоловский: „Мадярского парляменту нема. Є тілько парлямент угорскої монархії, в котрій живуть ріжні нациї....“

Мадярскі посли кричать: „Сором і ганьба! Ідіть до Чехії! Перепросити! Ганьба! Що за безличність казати, що инші нациї мають більшість в Угорщині!“ Президент візвав Весоловского, аби повторив свої слова. Коли бесідник повторив, що є тілько парлямент Угорщини а не мадярский, президент візвав єго до порядку. Мадярскі посли дальше кричали: „Надуживаєте свободи, яку вам дають Мадяре! Утікайте з краю! Не бунтуйте народу! — Народ нехай лишить ся, тілько зрадники нехай покинуть мадярску землю!“ Весоловский бачучи, що не дадуть єму докінчити промови зрезиґнував з голосу. Міністер судівництва заявив, що ніколи не позволить змінити теперішного закона языкового. Справа уживаня немадярских языків в судах є питанєм судової практики а не парляменту і законодавства.

Віденьскі часописи доносять, що убійник Сіпіяґіна засуджений на смерть. Засуд буде виконаний дня 6 мая в присутности сьвідків, умисно до того візваних. Досї ще не знають на певно, чим був убійник, чи студентом чи дійстним офіцером. Так пишуть з Відня, а з Петербурга доносить російска телеґрафічна аґенция, що процес против Пальмашева ще доси не розпочав ся. Сю вість потверджують також і берлиньскі часописи, додаючи, що акти слідства передано военному судови і що той суд збере ся в слідуючім тиждни під проводом бар. Остен-Сакена. В слідстві убійник не зробив ніяких зізнань.

N. W. Tagblatt доносить з Риму, як каже з доброго жерела, що італіяньский король Віктор Емануель прибуде з кінцем червня до Відня, а по кількох днях побуту удасть ся звідтам до Берлина. Гадають, що та подорож єсть вислідом конференциї Більова в Венециї і Відни і що в той спосіб потрійний союз вже відновлений.

Новинки.

Львів дня 3-го мая 1902.

— **Іменованя.** Львівский ц. к. висший суд краєвий іменував авскультантами практикантів судових: Мойс. Васермана, Тад. Стецькова, Ад. Айлього, Евг. Ярему, Каз. Шимберского, Йос. Цимбриковича, Дион. Козоровского, Ем. Булика і концініента прокураториї скарбу дра Сев. Герстмана-Шатровского.

— **Судова розправа** відбула ся вчера в справі Андрія Мормоля, селянина з Городка, котрий дня 23 лютого с. р. переїхав Лейбіша Ґіттера. Мормоль їхав санями і віз дерево, а коло

---

58 *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого виданя.)

(Дальше.)

Пентаур поблід на ті слова свого учителя, і показуючи очима на намістника, сказав: Ми не самі.

— Єсть лиш одна правда, — сказав на то Амені холодно. — З чим ти мені готов звірити ся, то може чути й сей великий достойник, заступник короля. Чи ти пізнав Бент-Анату, так, чи ні?

— Тота, що мене виратувала, була подібна до неї, а все-таки неподібна, — відповів поет, в котрім від легонького глуму в бесіді єго учителя кров знову закипіла, — а хоч би я то й так певно знав, що она княгиня, як то знаю, що ти той чоловік, котрий мене колись за щось мав, а тепер хоче мене понижити, то я все-таки був би так зробив, як зробив, щоби не дати зазнати лихої години женщині, котра більше богинею, як женщиною, а котра, щоби мене бідного виратувати, зійшла з престола в порох.

— З тебе все ще сьвяточний бесідник, — сказав Амені, а відтак додав остро: Відповідай коротко і ясно. Ми знаємо на певно, бо она дала ся пізнати проводиреви короля, що Бент-Анат була перебрана за просту жінку, брала участь в нашім торжестві, і що то она тебе виратувала. Чи ти то знав, що она має перевезти ся на сей бік?

— Та звідкиж би я то мав знати? — сказав на то Пентаур.

— Але тобі здавало ся, що ти видиш Бент-Анату перед собою, коли она показала ся на місци бійки?

— Мені здавало ся, — відповів Пентаур, пиняво спустивши очи в землю.

— Коли так, то була то велика сьміліость з твоєї сторони, коли ти донці короля казав уступити ся як би якій мантійці.

— Так і було, — відповів Пентаур; — але она ізза мене могла пошкодили сьвітлости свого імени і імени свого величавого батька, а я, я не повинен був наставити свободи і житя, щоби....

— Буде з нас того, що ми довідали ся, — перебив єму Амені.

— Ні, не буде, — обізвав ся тепер на то намістник. — Що стало ся з тою дівчиною, котру ти виратував?

— Якась стара чарівниця, она називає ся Гект, сусідка парашіта, взяла єї разом з єї бабунею до себе, до своєї печери, — відповів поет, котрого опісля на приказ верховного ерея відвели назад до вязниці Сеті'вого дому.

Ледви що він вийшов, як намістник відозвав ся: Небезпечний чоловік! Якийсь мрійник! Загорілий почитатель Рамзеса!

— І єго доньки, — засьміяв ся на то Амені. — Але лиш почитатель. Не маєш єго чого бояти ся, бо я тобі ручу за єго честний спосіб мисленя.

— Але він красний, а сила єго бесіди величезна, — сказав на то Ані. Я маю право до него яко арештованого, бо він убив одного вояка з мого войска.

Лице Амені'го насупило ся, і він відповів з великою повагою: Ми маємо грамотою запоручене право, що членів сего дому має судити лиш сама одна наша ерейска рада. Ти, яко будучий король, обіцяв добровільно нам борцям, за твоє сьвяте, старе право, повну ненарушимість наших прав.

— Та й так буде, — сказав Ані з успокоюючим усьміхом, — але сей чоловік небезпечний, а чей же не схочете пустити єго безкарно.

— Буде остро засуджений, - сказав Амені, — але ми єго будемо судити і тут в отсім домі.

— Він убийник, — відозвав ся Ані, — та й не одного убив. Повинен бути покараний смертю!

— Він допустив ся того лиш в своїй обороні, — сказав на то Амені, — а такого чоловіка, що має ласку у богів, годі тратити, хоч єго благородність не в пору довела до злого діла. Я то знаю і виджу по тобі, що ти завзяв ся на него. Але коли я маю у тебе яке значінє яко союзник, то приречи мені, що не будеш наставати на єго житє.

жидівскої школи в Городку наїхав на переходячого через улицю Іттера; він не добачив того і гнав кіньми дальше, а Іттер запутавшись в упряж кіньску, не міг видобути ся і коні волїкли ним так, що розбили єму голову і зломили 11 ребер. Мормоль оправдував ся тим, що згаданого дня була така метелиця, що він не видів нїкого перед собою, а до того ще й коні так були розбігли ся, що він не міг їх здержати. По переслуханю 16 сьвідків, трибунал увільнив Мормоля.

— Ц. к. Дирекция почт і телеграфів у Львові оповіщує, що з днем 1-го мая запроваджує ся почтову складницю в Видинові, місцевости належачій до округа доручень ц. к. уряду почтового в Залучу.

— Самоубийство. В готелю „Бельві" у Львові повісив ся вчера на ремінци причіпленім до футрини вікна старший вже мужчина літ около 50. Він замельдував ся був в готели яко Адольф Крісовер. В єго одїню знайдено лист з таким самим мельдунком а крім того не знайдено більше нічого, гроший не мав анї шелюга. Самоубийник заїзджав давнїйше досить часто до сего готелю.

— Нова церков в Хлиплях, повіта мостиского, котрої будова щойно тепер скінчила ся, є правдивою окрасою на цїлу околицю. Церков мурована і станула заходом місцевого проводника о. С. Бориса, а коштами парохіян і місцевих коляторів пп. Марії і Дионїзия Поґлодовских, котрі причинили ся більшим датком, ніж се на них припадало з обовязку конкуренцийного.

— Померли: О. Александер Балицкий, греко-кат. парох в Бурдяківцях, дня 19-ого цьвітня, в 52-ім роцї житя; — Євгенія з Кобриньских Кирчів, вдова по сьвященику, дня 29-ого цьвітня, в Кальній, в 44-ім роцї житя.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Бюро міске ц. к. зелїзниць державних в Марієнбаді (Kaiserstrasse 42 в домі „Vergissmeinnicht") урядженe доси тілько для продажи білєтів зелїзничих і приниманя пакунків, буде отворене з днем 1 мая с. р. також для посилок поспішних і експресових, як і для посилок оплачуваних марками (Markencolli). — Належитість за перевіз буде обчисляти ся після тарифи для стациї Марієнбад, а за довіз буде побирати ся окрему належитість, виносячу 60 сотиків за пакунок до 10 кільоґрамів, зглядно по 20 сот. за кождих дальших 10 кг. — За всякі инші предмети до подорожи, надавані яко посилки поспішні, експресові або за марками побирає ся 80 сот. до 50 кг., а о 20 сот. більше за кождих дальших 10 кг. — Близших пояснень уділяє тут. бюро інформацийне ц. к. зел. держ. ул. Красїцких ч. 5.

З днем 1 мая с. р. змінено назву перестанку особового „Мальовіц" лежачого на шляху Найгоф-Весеріц в окрузї ц. к. Дирекциї зел. державних в Пільзнї на „Мальовіц-Плягуссен".

Господарство, промисл і торговля.

Оборона від огню або сторожі огневі по селах.

(Дальше.)

При приладжуваню сикавки треба уважати, аби ссучого вужа не прикрутити до отвору струєвого і противно: струєвого вужа до отвору ссучого. — Щоби при пожарі в часї острих морозів сикавка не мерзла, треба заєдно удержувати толоки в руху, порушаючи підоймою. Найскорше мерзнуть вентилї, тогди виймає ся їх і гріє ся в теплій водї. — При помпованю треба підоймою порушати одностайно і не дуже скоро. — Добре в часї помпованя налити води на толоки, що мають шкіряну покриву, щоби скорше напучнявіли. — Не вільно сикавки скорше пустити в рух, доки аж той, що править струєю, не дасть сиґналу: „Початок роботи!" (два свисти).

Продовжуванє і скорочуванє вужа зависить від становища того, що править струєю, і сикавки. Від правлячого струєю продовжує ся або скорочує ся вужа тогди, коли єго становище має змінити ся, а від сикавки тогди, коли становище сикавки має змінити ся.

По кождім огни або вправі з водою, треба сикавку сейчас очистити. Насамперед вибирає ся губкою воду налиту на толоки, відтак помпованєм чистою водою обчищує ся внутрішні части сикавки, отже і вентилї, вкінци обмиває ся щіткою, губкою або шматою підойму і всї инші части сикавки. — Коли вже добре обчистить ся сикавку в серединї і з верха, треба старати ся, аби єї висушити т. є. цїлком увільнити від вогкости. В тій цїли виймає ся толоки і вентилї. При складаню толоків назад, треба уважати, аби їх не поміняти, лише вложити до призначених їм рур. Толоки і вентилї треба дуже добре вичистити, а крім того толоки зараз вимастити. Особливо в зимі мусить бути сикавка дуже добре висушена, бо инакше цїлком замерзне.

Вужі треба вичистити щіткою, а коли й в серединї занечищені, чистить ся їх, помпуючи чисту воду. Очищені вужі вішає ся прямовисно на високім будинку або на дереві, щоби вода з них цїлком витекла і щоби цїлком добре висхли; на сонци не вільно сушити, лише в місци затїненім і продувнім. Також не вільно вішати вужів на цьвяхах і плотах. Вужі можна звивати, аж коли дуже добре висхнуть. Замерзлих вужів звивати не вільно; треба насамперед, щоби розмерзли ся, а відтак обчистити і висушити.

Як відбувають ся вправи?

Пожарники мусять конче вивчити ся своєї роботи, скоро мають добре робити свою службу при огни; они мусять вправити ся до неї. Вправи відбувають ся насамперед поодинокими відділами, а коли вже всї вивчили ся окремо, то роблять вправи всї разом, так, як би то було при огни. При вправах відділами учить ся кождий свого: Відділ ратунковий учить ся уставляти драбини і виходити по них; виходити на дахи; уставляти драбини,

---

— Охотно! — засьміяв ся намістник, і подав верховному єреєву руку.

— Приймиж подяку від мене, — сказав Амені. — Пентаур був одним з моїх учеників, на котрого я мав найбільшу надію, і я все ще цїню єго, мимо єго неодної похибки. Коли він розповідав, яка єго нинї напала була охота до бійки, то хибаж не виглядав так, як великий Асса або єго син, старший могар, озиріский батько проводиря Паакера?

— Аж диво, який подібний, — сказав на то намістник. — А все-таки кажуть, що він низького роду. Хто була єго мати?

— Нашого дверника донька, поганенька собі, але побожна і тиха людина.

— Піду тепер назад до гостий — сказав намістник подумавши хвильку — але я би тебе ще одно попросив. Я тобі вже згадував про тайну, яка має нам віддати проводиря Паакера в наші руки. Стара чарівниця Гект, що приймила до себе жінку парашіта, знає єї. Пішли по ню сторожів безпечности і кажи єї увязнити та привести сюди. Я буду єї сам переслухувати і так буду міг єї випитати не надаючи тому великої ваги.

Амені післав зараз кількох узброєних поліциянів і шепнув відтак до одного довірочного слуги приказуючи єму засьвітити в так званій комнатї слуханя, а для него приготовити місце в побічній комірчинї.

Глава пятнайцята.

Підчас коли гості в Сетї'вім домі запивали ся, а післанцї Амені'го ішли долиною королївских гробів, щоби стару Гект з постелї тягнути, підняв ся з полудневого заходу горячий вихор, що котив по небі чорні хмари і гнав перед собою по землї червонаві тумани пороху. Стрункі пні пальм згинав, як би стрілець дерево свого лука, на площи, де відбувало ся торжество, повиривав з землї палї від шатер, позривав легонькі полотняні криші та поніс їх високо воздухами, що они летїли мов би якісь величезні білі страхи серед темної ночи, та розбурхав гладке зеркало Нїлю, що аж єго жовтава вода стала перевертати ся і здоймала филї як неспокійне солоне море.

Паакер змусив своїх дрожачих зі страху лодкарів перевезти себе за ріку. Кілька разів лодка мало що не перевернула ся, але він сам своєю здоровою правою рукою держав керму і кермував нею кріпко і певно, хоч єго поломані пальцї дуже боліли, коли судно хитало ся на всї боки. По довгих надаремних трудах удало ся єму наконець видобути ся на беріг. Буря погасила була ліхтарні на маштах, знаками, за котрими виглядали єго люди, і він не застав на березї анї слуг анї тих, ще несли смолоскипи. Серед такої темноти, що хоч очи виколи, мусїв він проти горячого вихру добирати ся до гордої брами свого дому. Звичайно гавканє єго пса давало дверникови знати, що пан вже вернув домів; нинї мусїли лодкарі, що з ним ішли, гримати довго до брами.

Коли наконець увійшов на подвіре, була всюди темнота, бо буря і тут погасила ліхтарні та смолоскипи. Лиш у вікнах, де була комната єго матери, видко було сьвітло.

Тепер відозвали ся і пси в незакритій псярни, але они лиш скавулїли і пищали, бо і они перепудились тучі. Від їх витя проводиря аж за серце стиснуло, бо єму нагадав ся єго убитий Дешер, котрого грубого голосу вже не було чути.

В єго комнатах привитав єго голосним зойком єго старий етіопский невільник, що став заводити за псом, котрого вигодував був для Паакерового батька і дуже любив.

Проводир кинув ся на крісло і казав собі принести води, щоби в ній після припису лїкаря Небзехта мочити болючу руку.

Коли старий побачив поломані пальцї, заголосив знову, а коли Паакер наказав єму мовчати, спитав він: А той ще жиє, що то зробив і Дешера убив?

Паакер потакнув головою і мовчки дивив ся в землю а руку держав в холодній водї Він чув ся таким пужденним і сам себе питав, чому лодка не перевернула ся з ним і чому він не втопив ся в ріцї? Єго душі взяло ся якесь люте горе і він хотїв би був бути дитиною, щоби виплакати ся. Але й зараз настрій єго душі змінив ся, грудь почала підносити ся від глубокого віддиху а очи єму засьвітили ся якось несамовито. Не гадав о своїй любови, але за то о своїй мести, котра тепер була для него милїйшою як любов.

— Рамзесів накорінок! — замуркотів він сам до себе. — Всїх їх витрачу на купу, і короля і Мену і горду княгиню і ще більше з них; та й знаю вже як! Заждіть лиш, заждіть!

Затиснув правий кулак і підняв єго грізно.

Аж ось отворились двері від єго комнати і увійшла пані Сетхем, котрої кроки заглушила була завиваюча буря, приступила до мстивого сина і перепудившись дикого виразу єго лиця закликала єго по імени.

Паакер кинув ся наляканий і відозвав ся відтак удаючи спокійного: То ти, мамо? Вже незадовго буде свитати, а о сій порі лїпше спати.

— Я чогось не мала спокою в моїй комнатї — сказала на то пані Сетхем. — Буря страшно завиває, а мене чогось така бере туга, така страшна туга, саме так, як перед смертию твого тата.

— То лишись у мене — сказав Паакер ввічливо — і положись на мою постїль.

— Я не прийшла сюди спати — сказала Сетхем. — То страшна річ, що тобі приключило ся на сходах пристанї, і то тривожить моє серце! Нї, нї, синоньку, то не ізза твоєї розтовченої руки, хоч і як менї то прикро, що ти мусиш так терпіти, але ізза короля і єго гнїву, коли він довідає ся о тій бійцї. Я то знаю, що він не так тебе навидить, як твого покійного батька! А як ти люто усьміхав ся і грізно виглядав, коли я сюди увійшла! По менї від того аж мороз пішов!

Через якусь хвильку мовчали обоє і слухали, як на дворі щораз сильнїйше лютилась буря.

підпирані гаками і виходити по них. — Відділ сикавочний учить ся: розбирати сикавку і укладати вужеву лінїю; помповати при сикавці; складати сикавку і вужеву лінїю. — Відділ водний учить ся то само що й сикавочний, отже з першу разом з ним, а опісля окремо творити водний ланьцух і подавати собі борзо і зручно ведерця з водою.

Перед початком вправ має командант пожарників, або той, що учить, научити всіх членів сторожі сиґналів, на котрих они повинні розуміти ся, щоби опісля як при вправах так і при огни робити все без накликуваня, криків і гамору, а все лиш на даний знак трубкою або свиставкою.

Як ставити драбину і виходити по ній?

Кожду, не дуже довгу драбину може приставити до будинку двох пожарників; одного з них значимо числом 1, а другого числом 2.— Командант дає сиґнал: Наперед! (один свист). Пожарник ч. 1 стає коло долїшного кінця драбини і придержує полудрабки (боки драбини) стопами, щоби драбина не сунула ся. Пожарник число 2 приступає до горішного кінця драбини, хапає за полудрабки і підносить драбину в гору, поступає в напрямі як до будинку і чим раз висше її підносить. Коли драбина стане просто в гору, тогди пожарник бере її і опускає легко на окап даху або до вікна; в часї того пожарник ч. 2 придержує стопами полудрабки драбини, щоби не рушала ся.

На сиґнал: „Початок роботи!“ (два свисти) ч. 1. виходить по драбинї, хапаючись руками за щеблї. При виходженю держить колїна широко, щоби ними не ударяти об драбину. Коли вийде на передпослїдний щебель, закладає ліву ногу на щебель так, щоби той припав єму під колїно; тогди опускає руки. В такій поставі можна цїлком безпечно і свобідно уживати рук до держаня рури, гака або душенцї. Ч. 2 заєдно піддержує драбину.

На сиґнал: „Відворот! — Збірка!“ (чотири свисти) ч. 1. сходить з драбини, стає на своім місци між стіною будинку а драбиною і лицем обернений до драбини, і тогди подносить її. Ч. 2. все ще стопами піддержує драбину. Коли драбина стане просто в гору, тогди ч. 2. бере її за полудрабки або відбирає від ч. 1. і відступає ся назад від будинку. Між тим ч. 1. придержує стопами полудрабки драбини. В той спосіб укладає ся драбину на земли і оба пожарники відступають відтак від драбини. (Дальше буде.)

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 3 мая. Найблизше засїданє палати послів відбуде ся аж в понедїлок дня 12 мая, а то з причини, що в межичасї зберуть ся делеґациї.

Будапешт 3 мая. Перше засїданє австрийскої делеґациї відбуде ся дня 6 мая о 4-ій годинї пополудни.

Франкфурт 3 мая. Frankfurter Ztg. доносить, що Туреччина скріпляє свої войскові сили в Триполїсї. Оногди прибуло там 2000 турецкого войска.

Льондон 3 мая. Мінїстерство війни оголошує, що пороблено приготовленя до скорої висилки 5000 вояків і 1000 коний до полудневої Африки.

Берлин 3 мая. Vossische Ztg. доносить, що Штайн і Девет рішились вести війну дальше, між тим як Бота і Делярей і їх вояки готові піддати ся, коли Анґлїя згодить ся на услівя що до амнестиї.

Наконець відозвала ся Сетхем знову: Ще й щось другого не дає менї спокою. Я того сьвяточного бесїдника, що нинї промавляв, того молодого Пентаура не можу забути. Єго стать, єго лице, єго рухи, ба й єго голос зовсім такі як у твого батька під ту пору, коли він до мене сватав ся. Достоту так, як би боги хотїли, щоби той найлїпший муж, котрого они забрали з сего сьвіта, ходив ще другий раз перед їх очима.

— Таки так господине — відозвав ся старий етіопский невільник — такої подібности ще нїчиє людске око не видало. Я видів, як він бив ся перед хатою парашіта та й там виглядав самісенько так як покійник! Ба, коли вимахував колом, то зовсїм так, як мій пан топором в битві.

— Мовчи! — крикнув Паакер — і виноси ся звіден, дураку! Єрей, мамо, може й бути, що подібний до тата, але то зухвалий чоловічиско, котрий мене погано обидив, і з котрим я ще мушу почислити ся, як і з неоднїм иншим.

— Який ти лютий — перебила єму Сетхем — і яка у тебе завзята ненависть! А твій тато був такий дружний і любив людий.

— А хибаж они мене люблять? — спитав проводир і усьміхнув ся гірко. — Навіть і самі боги менї неприхильні і кидають менї терне під ноги. Але я їх з збирую власною рукою та й без тих там на горі виборю собі то, чого менї хоче ся і звалю то, що буде менї ставити опір!

— Не можемо й перце здмухнути без помочи небесних — сказала на то Сетхем. — Так говорив бувало твій тато, що був мужчиною тїлом і душею як і ти! Мене від сего вечера ляк бере від тебе і твоїх проклонів, якими ти кляв дїтем твого пана і короля та приятеля твого тата.

— Але мого ворога!—крикнув Паакер.— Почуєш від мене ще щось иншого як проклони. А Рамзесів накорінок нехай знає, чи син твого мужа не дасть ся погорджати і збиткувати ся над ним без мести. Кину ними в пропасть і сьміяти ся буду, так, сьміяти ся, коли они підомною захорчать в піску.

— Хлопчище! — крикнула Сетхем як не своя. — Я лиш женщина і нераз сварили мене за то, що я мягкого серця і податлива; але по тій правдї, як я була вірна твому покійному татови, до котрого ти так подібний як терновий корч до пальми, то абись знав, що я вирву собі із серця любов для тебе, скоро би ти тоті — тоті — Ну, тепер вже виджу, аж тепер вже знаю! — Кажи зараз, ти посїпахо! Де тих сїм стріл з тими грішними словами, що тут звичайно висїли? Де подїли ся тоті стріли, на котрих ти пописав: „Смерть Менї“?

Сетхем аж задихала ся, коли вимовила ті слова; проводир відступив ся від неї, як бувало ще хлопцем, коли она картала єго за якусь пустоту. Она поступила ся за ним, вхопила єго за пояс і охриплим голосом повторила питанє.

Тогди він кинув ся мимо волї, вирвав її пояс з руки і сказав зухвало: Я вложив їх до мого сагайдака та й не на жарти. Ну, вже знаєш тепер?

Обурена мати не могла вже й слова промовити і витягнула ще раз руку до вирідного сина, але він відопхнув її руку і сказав: Я вже не дитина а пан сего дому. Що хочу, то й роблю, а хоч би й сто жінок менї бороняли!

При сих словах показав він рукою на двері.

Тогди Сетхем голосно розплакала ся і відвернула ся від него.

Коло дверий від єго комнати ще раз обернула ся.

Він сїв собі був і нахилив чоло до стола, де стояла холодна вода.

(Дальше буде).

Надіслане.

— **Добре часом комусь пригадати,** що о чімсь пожиточнім забув, або щось користне перевидів. Вже від десяти лїт перестерігаємо родини для власного добра, щоби звичайній каві надати той для здоровля так пожиточний додаток Катрайнера Кнайпівску каву солодову. На жаль треба ще численним матерям і господиням пригадувати, що Катрайнера Кнайпівска солодова кава єсть одинокою домішкою, котра не лиш смак кави поліпшає. але робить її заразом нешкідливою здоровлю людскому, бо надає їй власности солоду, котрий дуже спасенно дїлає на орґанїзм чоловіка. Катрайнера Кнайпівска солодова кава має також і тоту свою непорівнану вагу, що можна її чисту, то єсть без домішки звичайної кави уживати, в тих случаях, де лїкарі забороняють каву звичайну уживати, заступає її зовсїм Катрайнера Кнайпівска солодова кава. Ті добрі прикмети солодова кава посїдає лиш в ориґінальних пачках Катрайнера, але всїлякі підроблюваня, або кава солодова продавана на вагу, єсть звичайним паленим солодом, котрий нїколи тих добрих свойств мати не може.

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи цдрковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на літературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1.	Книга довжників . . .	аркуш	по 10 сот.
2.	Замкненя місячні .	2 аркуші	„ 5 „
3.	Інвентар довжників .	аркуш	„ 5 „
4.	„ вкладників .	„	„ 5 „
5.	„ удїлів	„	„ 5 „
6.	Книга головна	„	„ 10 „
7.	„ лїквідацийна .	„	„ 10 „
8.	„ вкладок щадничих	„	„ 10 „
9.	„ удїлів членьских	„	„ 10 „
10.	Реєстр членів	„	„ 10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Ч. В. кр. 27.049/902.

Оповіщене.

В краєвих низших школах рільничих в Бережници п. Стрий, в Городенці, в Ягольници, в Кобірницях п. Кенти, в Суходолі п. Коросно, зачинає ся шкільний рік 1902/3 з днем 1-го липня 1902 р.

Краєві низші школи рільничі мають на меті образувати передовсім синів селян на удібнених практичних господарів.

Цілий курс науки триває три роки.

Всї ученики мешкають в заведеню.

Оплата за удержане в заведеню виносить 150 корон піврічно. Незасібні ученики можуть бути приняті на кошт фонду краєвого, то значить дістають безплатно мешкане, стравунок і одежу.

Подавя о приняте до котрої небудь з повисше наведених рільничих шкіл, треба вносити найпізнїйше **до дня 1-го червня с. р.** до дирекциї школи.

До подання, котре є вільне від стемпля, треба долучити:

1. Метрику уродженя на доказ, що кандидат скінчив 16 літ;
2. сьвідоцтво здоровля, виставлене лїкарем;
3. сьвідоцтво шкільне з окінченя народної школи і сьвідоцтво норовственности (моральности);
4. сьвідоцтво убожества, єсли кандидат убігає ся о приняте на кошт фонду краєвого.

З Виділу краєвого Королївства Галичини і Володимириї враз з Великим Князївством Краківским.

У Львові дня 20 цьвітня 1902.

Пиотровский в. р.

З друкарні В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).